ולד חטאת פרק רביעי תמורה כד.

מסורת הש"ס

א) פסחים נז: יומא סה. [ומנחות פ. לקמן סט. ע"ש]. ב) [לעיל טו. וש"נ]. ג) [וכי ל"ק]. ד) [לעיל כב. ע"ש]. ה) [לעיל טו. עז. כב.]. ו) [ל"ל ותמרן]. ז) [יומא סב.]. ח) כגירות לג. ט) [ע"ש בגמרות ע"ש]. י) כגירות לב:. כ) סם ס"ק. ל) הסוגיות ע"ש. מ) כגירות לא. [וע"ש]. נ) [ע"ז מח: כגירות לג:]. נ) [ל"ל בשמיה דמרי מפני כי: וכ"ל בגמרות לג: ל"ק]. ס) [לעיל יח. וש"נ]. ע) כיפרו נעלים וכי מפרים לאחריות נמי אם כיפרו הנעלים בחטת והיא מתה [ר] לשון זה פשוט: כרכי סביראי ליה. דמתמיר ואמר מפרים לאחוד לאחוד דמי וש"מ דאפילו היכא דליכא אחוד כגון הכא דלא אכהה הראשונה הפרים יח) אותה הכי?) ואפ"ה מתה: לאחוד סביראי ליה דאמר ממש חטאות מטות. בכל ענין שהן: נפי שאין חטאת לבור מסה. אעשירי יוה"כ קאי (ג) : בעלי חיין אינן נדחין. ולא נדחה הראשון במיתת חבירו) וכשהוא מתכפר אם ירצה יתכפר בשני שבוזג ראשון ואידך בחטאת כמפרשינו לאחריות אלו שלא הופרש אחת אחוד שהרי לא מת מוזג ראשון אלא שעיר של עזאזל ולא מ' שם ואפ"ה מתה וקשיא לרי אושעיא: רב סבר לה. כרבי יוסי דאמר מלוה בראשון דקתני גבי פסחים הפרים פסחו ואחד והפרים אחר תחמיו ונמצא הראשון איזה שירצה יקריב ר' יוסי אומר מצוה בראשון וכב סבר לה כותיה וכיון דמצוה בראשון הוה ליה מפרים לאיחוד יט) (ד) אחלת הפרשתו של שני לא היתה לשם הקדש (ה)אלא (לשם) כדי שיאכל ויצא למיתה הואיל דס"ל מצוה בראשון אבל גבי שתי חטאות לאחריות כיון דאי הוה נעי מתכפר בהאי כ) דשייך) ליכא למימר אחלת הפרשה לאיחוד: אין מרגילין [ה] בנכוט. כדרך שמתחילין להפסיד העור דרך הרגלים והופכו כ) אלם לזורך נפחים או לזורך דבש (ה) ושאינו רוצה להפסיטו אלם כא) כשמפשיטו) בסכין דרך בטנו מגרונו עד זנבו: לא בפסולי המוקדשין. שנפדו ושחטן: לא יאמר ישראל עם הכהן. לאכול עם הכהן בשר בכור בעל מום שנחטו כהן. אלמא אף על גב דהומם בקדושתיה קאי הלכך אין מרגילין בו דלמי בעבודה בקדשים וכעובדין דחולין: נאלא מום הפדה. (ו) קודם כב) הפרשה כא) הנייה והנך שתי חטאות לשם חטאת אחד הופרשו שנפל מום בראשונה והפרים שניה מתמיה: נשחטה הכעלא מום (ז) . לאחר פדיונה: אמורים. דהואי חטאת מטות שכיפרו בעליה: יוליא לבית הסריפה. אם בשר הכעלא מום. אלמא אע"ג דליפריק ואישתמיט בקדושתה קיימא ואחאת שכיפרו הבעלים שניה מתמיה כב) כשמתמיטון) בסכין דרך בטנו מגרונו עד זנבו: לא בפסולי המוקדשין. שנפדו ושחטן: לא יאמר ישראל עם הכהן. לאכול עם הכהן בשר בכור בעל מום שנחטו כהן. אלמא אף על גב דהומם בקדושתיה קאי הלכך אין מרגילין בו דלמי בעבודה בקדשים ובעובדין דחולין: נאלא מום הפדה. (ו) קודם כב) הפרשה כא) הנייה והנך שתי חטאות לשם חטאת אחד הופרשו שנפל מום בראשונה והפרים שניה מתמיה: נשחטה הכעלא מום (ז) . לאחר פדיונה: אמורים. דהואי חטאת מטות שכיפרו בעליה: יוליא לבית הסריפה. אם בשר הכעלא מום. אלמא אע"ג דליפריק ואישתמיט בקדושתה קיימא ואחאת שכיפרו הבעלים שניה מתמיה שם. אפילו בשר בעלת מום בקדרה כו'. דסכירא ליה לאחר שחיטה בקדושתיה קיימי, ואשתא אידי ואידי כב"ש. דקס"ל דכי היכי דמתמרי כ"ש ואיידך הוה ליה כאחריות וקתני הא דיחיד פתח. ופ"ת לעיל פריך ג) מהא לר' אלא דמשיב ליה כמפרים לאיחוד והכא תשיב ליה כמפרים לאחריות ח"ל דמשמע ליה דבשתא כשהפרים הבני ליה יודע שלא יתכפר בו אלא בשני שבוזג ראשון ח"ל באחריות ולא דמי לפרים לאיחוד דלעיל דהתם היה מוכר דהראשון נאכל ומתכפר בזה שמפרים עתה והוה ליה כמפרים לאיחוד ולא הוי באחריות אבל הכא כשהיה יודע כשעת הפרכת הבני שיתכפר בראשון הוה ליה כמו אחריות ופ"ה קאמר דיחיד מתה וקשה לרבי מושעיא דאמר מפרים שני חטאות לאחריות מתכפר בחטת מהן והשני דוחה ומשני רב לטעמיה דאמר מצוה בראשון ומשעה שהופרש הופרש לאיחוד ואין זה אחריות ולכך מתה יהא דמתמי כ"ש לעיל למפרים לאיחוד הייט מטעם דמצותו בראשון אי שמא יש לפרש דס"ל הכא כרב הונא דאמר לעיל ד) דיהא אחוד ליה מתה לא לרבי ולא לרבנן ומשום הכי פרץ מינה דהיה בכור שהוא כמפרים לאחריות: רבי אלעזר בר' שמעון אומר אפילו בשר בעלת מום בקדירה כו'. וא"ת מ"ש הכא מתמני' דאמרי רבנן בהיא דמתני' דאפילו נזרק דמה דשניה נעוד לאחוד בעלת מום קיימא אין לה דין מיתה והכא אמר דאם נשחטה בעלת מום מעומדת בה ממיתה אסורה ולר' אלעזר בר' שמעון אפילו בשר בקדירה כשנזרק דמה של תמימה תלא לבית הסריפה ובמתני' קאמר דאם נשחטה בעלת מום קודם שזריקת דמה של תמימה דבכהיא ריש לתלק דבהיא דמתני' כיון דהיתה בכר בעלת מום קודם הפרכה של זו אין עליה קדושה כל כך אבל הכא דהופרשו לאחריות ונכלו שניהם לתקריב יא) עליה קדושה יותר:

הדרן עלך ולד חטאת

אבל בתרי סדרי לא קמ"ל אמר ר' הושעיא [א] יא) המפריש יא שתי חטאות לאחריות מתכפר באחת מהן וחבירתה רועה אליבא דמאן אילימא אליבא דרבנן השתא המפריש לאיבוד אמרי רבנן לאו כאיבוד דמי לאחריות מיבעיא כ) אלא אליבא דר"ש ג) יב) האמר ר"ש חמש חטאות מתות אלא אליבא דרבי יג) כי אמר רבי באיבוד אבל יד) אחריות לא תנן יד) המפריש שתי חטאות והרי היא בעלת מום מוכרה יה) ומביא אחרת תחתיה ר"א בר"ש אומר אם קרבה שניה קודם שנשחטה ראשונה תמות שכבר כיפרו בעליה קא ס"ד דר' אלעזר בר"ש כרבי סבירא ליה ואפילו באחריות נמי לא דלמא ר"א בר"ש כאבוה סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות יו) תנן יז) לפי שאין חטאת יז) צבור מתה הא דיחיד מתה (יח) [א] אמר רב בעלי חיין אינן נידחין כשהוא מתכפר בשני שבוזג ראשון מתכפר יח) ואידך הוה ליה יט) אחריות וקתני דיחיד מתה [ב] יו) רב לטעמיה יז) דאמר מצוה בראשון תני רב שימי בר זירי קמיה דרב פפא אבדה בשעת הפרשה לרבי מתה לרבנן תרעה אבדה בשעת כפרה לרבנן מתה לרבי רועה יט) קל וחומר ומה אבודה בשעת הפרשה דאמרי רבנן רועה אמר רבי מתה אבודה בשעת כפרה דלרבנן מתה לרבי לא כ"ש אלא תני הכי אבודה בשעת הפרשה לרבי מתה לרבנן רועה בשעת כפרה דברי הכל מתה: רבי אלעזר בר"ש אומר וכו': יב) תנו רבנן יא"ר מרגילין ביום טוב כיוצא בו יא"ר מרגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא ביו"ט דקא טרח טרחא דלא חזי ליה אלא בבור מאן תנא אמר רב חסדא יג) בית שמאי היא דאמר בבור בקדושתיה קאי יד) דתנן ב"ש אומר ילא יטמנה ישראל עם הכהן על הבבור פסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא ר' אלעזר בר"ש היא דתניא יה) היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תפדה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת משנזרק דמה של תמימה אסורה יו) רבי אלעזר בר"ש אמר אפילו בשר בעלת מום בקדירה ונזרק דמה של תמימה יוצא לבית השריפה ורב חסדא לוקמה אידי ואידי כב"ש דלמא כי אמרי ב"ש בבבור דקדושתיה מרחם אבל פסולי המוקדשין לא ולוקמא אידי ואידי בר"א בר"ש דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי יט) [מוקדשין] דאלימי למיתפס פדיונן אבל בבבור לא ור"א בר"ש לית ליה הא כ) דתנן יכל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליז ונמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא אלמא כיון דשרית ליה (כ) טפי וזבין יט) מ) אמר רב מרי בריה דרב כהנא מה שמשביח בעור פוגם בבשר [ג] (אמרי) במערבא נ) משמיה דרבי אבין מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים רבי יוסי בר אבין אמר גזירה פ) שמא יגדל מהם עדרים עדרים:

הדרן עלך ולד חטאת

ואידך הוה ליה כאחריות וקתני הא דיחיד פתח. ופ"ת לעיל פריך ג) מהא לר' אלא דמשיב ליה כמפרים לאיחוד והכא תשיב ליה כמפרים לאחריות ח"ל דמשמע ליה דבשתא כשהפרים הבני ליה יודע שלא יתכפר בו אלא בשני שבוזג ראשון ח"ל באחריות ולא דמי לפרים לאיחוד דלעיל דהתם היה מוכר דהראשון נאכל ומתכפר בזה שמפרים עתה והוה ליה כמפרים לאיחוד ולא הוי באחריות אבל הכא כשהיה יודע כשעת הפרכת הבני שיתכפר בראשון הוה ליה כמו אחריות ופ"ה קאמר דיחיד מתה וקשה לרבי מושעיא דאמר מפרים שני חטאות לאחריות מתכפר בחטת מהן והשני דוחה ומשני רב לטעמיה דאמר מצוה בראשון ומשעה שהופרש הופרש לאיחוד ואין זה אחריות ולכך מתה יהא דמתמי כ"ש לעיל למפרים לאיחוד הייט מטעם דמצותו בראשון אי שמא יש לפרש דס"ל הכא כרב הונא דאמר לעיל ד) דיהא אחוד ליה מתה לא לרבי ולא לרבנן ומשום הכי פרץ מינה דהיה בכור שהוא כמפרים לאחריות: רבי אלעזר אומר אפילו בשר בעלת מום בקדירה כו'. וא"ת מ"ש הכא מתמני' דאמרי רבנן בהיא דמתני' דאפילו נזרק דמה דשניה נעוד לאחוד בעלת מום מיתה קיימא אין לה דין מיתה והכא אמר דאם נשחטה בעלת מום מעומדת בה ממיתה אסורה ולר' אלעזר בר' שמעון אפילו בשר בקדירה כשנזרק דמה של תמימה תלא לבית הסריפה ובמתני' קאמר דאם נשחטה בעלת מום קודם שזריקת דמה של תמימה דבכהיא ריש לתלק דבהיא דמתני' כיון דהיתה בכר בעלת מום קודם הפרכה של זו אין עליה קדושה כל כך אבל הכא דהופרשו לאחריות ונכלו שניהם לתקריב יא) עליה קדושה יותר:

הדרן עלך ולד חטאת

עין משפט
נר מצוה

כו א מתי' פ"ד מהלי' ספה"מ הלכה ה:
כו ב מתי' פ"ב מה מלי' ה:
כח ח מתי' פ"ד מהלי' קרבן פסח הלכה ו ומלהיד מ"ד:
כט ד מתי' פ"ב מהלי' ע"ז הלכה ו ופ"ש מ"ח סימן תקנ"ב:
ל ה מתי' פ"ח מהלכות נזירות הלי' יט עי' כ"מ ופ"ש מ"ב סימן מז פסקי ה:
לא ו מתי' פ"ח מהלכות נזירות הלכה ט ופ"ש מ"ח סימן תקנ"ב:
לב ז מתי' פ"ח מהלי' מעורי מזבח הלכה יב:

מוסף רש"י

המפריש שתי חטאות לאחריות. שלם תאבד הלחם יבא המרכיה (שמות כ"ב) יתכפר בחטיהה (ויקרא ה' ט') קודם שנשחטה ראשונה. כבית ליקח לחמלה תולין. תמורת. ע"ש פסיל תולין. דשמלת שיכפרו הבעלים היה. שאין חטאת צבור מתה. דכי נמיר אמר מתה הטאת ביחיד נמירי, ושעמת מפרש בהוריות (ג.) ותמורה (כ"ו.) מה מניגו ולד הטאת ותמורת חטאת חטאת מתות שתמו בעליה שלא מתנלה בלבור. אף חטאת שכפרו בעליה. ותש"ס שתפסר לחיות בלבור לא נתמרה לא נחמרה ביחיד (ויקרא ה' ה') בעלי חיין אינן נידחין. אם תירבה לכם שעת פסול עדיין יכולין לתתקן בכיתודות לו אחר. ולא תמריגן הואיל ונדחה יחמה אלא בחטיאין. כגון מת המשכלת יספר הדם (שם מ.) כגון שעיר של שם שנתחנו וקיים שריקת דמו מת המשכלת יספר הדם. אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל מפשם ליתר (שמות ט' ט') ע"ש. אין מרגילין בבבור. ואפילו בעל מום. להקפיטו דרך הרגלים כל דשר אלם לעשות ממני מפות לנפחים או למוכרי דבש ומגן שנתפנו אותו בעורות בבשים המקפיטין לאיטים (בגרות לא.) ולא בפסולי המוקדשין. אע"פ שנפדו ושחטן (שם). כגון שעיר של שם שנתחנו וקיים שריקת דמו מת המשכלת יספר הדם. אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל מפשם ליתר (שמות ט' ט') ע"ש. דלא בבבור. דלא חזי ליה. (ויקרא ה' ט') (בגרות שם). בית שמאי היא. דקבני בבור בעל מום בקדשיהו קאי אפילו לאחר שחיטה כתם. וכי היכי דתם אין מרגילין מפשם כיון דקדשים. דפגום הבבור דתמיהה לתתון הבור והוחזר הבבר. בבעל מום נמי אין מרגילין (שם). לא יטמנה ישראל עם הבבן. אם אינן כהן אורם יאכל על הבבור בעל מום לא יאכל עמו (שם). ר' אלעזר בר"ש היא. דתמהמיר בפסולי המוקדשין בלחר אפילו לאחר שחיטה בקדשיהו קיימי (שם לא.). שתי חטאות. שהפרישן לאחריות אלם תלנו אחת אחת כמבריתה יעפל מום נאחת (שם). תמימה תקרב. לחטאתו, בעלת מום תפדה. ודמיה נלבנים שיפרות (שם). נשחטה בעלת מום. אחר פדיונה. אם עד שלא נזרק דמה של תמימה. נשחטה, מותרת. נאכלים, ומע"ג שנזרק דם התמימה קודם שחיטתה אכל בשר בעלת מום, דפגיל לן דמתחר שפתח לכלל היתר ובמה שיש אין בה קדושה בבעלת מום, משנזרק דמה של תמימה אסורה. אפילו בשחיטה, הואיל לה תעלת שיכפרו בעליה לחיתה אחת, דזו היה אחת מתמם מעלות המתות (שם). אפילו בשר בעלת מום בקדרה כו'. דסכירא ליה לאחר שחיטה בקדשיהו קיימי, ואשתא שיכפרו בעליה מקריבי (שם). דלקמה אידי ואידי כב"ש. דקס"ל דכי היכי דמתמרי כ"ש נכבור מתמרי נמי בעלת מום בקדשיהו לאחר שחיטה. (שם). ר"א בר"ש. דתמהמיר בפסולי המוקדשין לאחר שחיטה. מי ליה לן התם מכרתיה (שמות ה' ט') ע"ש. דמתמרי נמי בעלת מום בקדשיהו קיימי, ומשום הלי רוחם דהקדש, דכיון דתמהמיר דעפי ומקריבת אי נדרך דמה בה, ר"ש ליפרי לבריבא מעשיהן, אלמא לאו בקדשיהו קיימי, ומשום הלי רוחם דהקדש, דכיון דתמהמיר דעפי ומקריבת אי נדרך דמה בה, ר"ש ליפרי לבריבא מעשיהן, אלמא לאו בקדשיהו קיימי מכי מליפריק ואישתמיט. אלמא כיון דשרית ליה. למוכרו בגאיטליא ופריק ליה מיד הקדש כיוקר הואיל וסופו למוכרו יפה גבי הרגלה נמי ליסמוכו ליה לבריבא דכיון דיעב בעשה פדיון בפסולי המוקדשין דסופו לבריבא ולמכור העור בדמים יקרים טפי ופריק ליה מיד הקדש: מה שמשכיח בעור פוגם בבשר. מה שמשתכר בדמי העור פוגם בבשר דמי הבשר ואין כאן ריוח לפי שמתירא לתתון העור ומותך הבשר ושוב אינה יפה לימכר: שנראה כעובד בקדשים. שעושה מפות על הבהמה בעודה מתוכר ועבודה ממש ודאי לא הוי לאין עבודה לאחר מיתה אבל נראה כעבודה: גורה שמא יגדל מהן. מפסולי המוקדשין: עדרים עדרים. דאי שרית ליה לבריבא משהי להו ולא שחיט עד שיתדמנו לו נפחים ואתי לגדל עדרים ואתי לידי תקלת גיהה ועבודה ופסולי המוקדשין אסורין בגיהה ועבודה אפילו לאחר פדיון (בכורות יד.): הדרן עלך ולד חטאת

נבכור מתמרי נמי בעלת מום בקדשיהו לאחר שחיטה. (שם). ר"א בר"ש. דתמהמיר בפסולי המוקדשין לאחר שחיטה. מי ליה לן דתנן מכרתיה (שמות ה' ט') ע"ש. דמתמרי נמי בעלת מום בקדשיהו קיימי, ומשום הלי רוחם דהקדש, דכיון דתמהמיר דעפי ומקריבת אי נדרך דמה בה, ר"ש ליפרי לבריבא מעשיהן, אלמא לאו בקדשיהו קיימי מכי מליפריק ואישתמיט. אלמא כיון דשרית ליה. כל פסולי המוקדשין. כל קדשים בעלי מומים שנפדו בפומן, אם"ש שנפדיון מקלת קדושה עליהן, שאסרן הכתוב בגיהה ועבודה. כתמהמיר מומה אחון בהן נמי נאכלים (בכורות לאחריהם) (בכורות לאחריהם) שכבר בפרי בעלים ובינן דבהא דחולין היא אפ"ה איר אליעזר בר"ש הראשונה תמות כ"ש (נאכלין באחריהן) היכא דאיפרש בי חטאתה לאחריות דתרוייהו אית להו שם חטאת עליהם שאם נתכפר באחת שתחבריתה מתה ישקיא לרי אושעיא: אמר לך לא דלמא. ר' אליעזר בר"ש כאבוה (ר' שמעון) ס"ל דאמר חמש חטאות מתות כו'. חטאת שכפרו בעלים (בכלל) ואנא לא אמרי אליבא דר"ש אלא אליבא דרבי: ל"א. והא הכא ליכא למימר מצוה בראשון להכי שניה מתה אלא הכא אפילו בראשונה מתה אלמא אליבא קדושת דמים (הא) (דהאי) בעלת מום דליה בה אלא קדושת דמים נדחית ואע"ג דנפרדת מתה מאי לאו אפילו רבי דאמר דבעינה תמות סבר ליה נמי בהא דמתה וכ"ש באחריות לא (לא סבר לה כרבי אלא אלא ר' אליעזר בר"ש סבירא ליה כאבוה כדאמרן: אין מרגילין. בכ"ש לא אמרי אליבא לצורך מפות ולהכי קרי ליה מרגילין דדרך הרגלים בתחילתן לפשוט עור לשום אותו עורך ובכ"ש אסור דקא שרת בזה טרחא יתירא: ר' אליעזר בר"ש אמר. אפילו נשחטה בעלת מום קודם בדיקה ודריקת דם של חטיפה ובשר בעלת מום בקדירה נזרק דמה בה אע"ג דנפרדה אי נדרך דמה של תמימה קודם שנתמה בעלת מום דרחינו אליבא דר"ש בשחטה לבעלת מום דרחינו פסולי המוקדשין בקדושה קאי אע"ג דנפרדה אי נדרך דמה בה אע"ג דשחטיה בקדושה קאי ואין נוהגין בו בדין להרגילן הבי נמי סבירא להו בפסולי המוקדשין: דלמא ע"כ לא קאמר ב"ש כו'. אלא בפסולי המוקדשין דאלימי למיתפס פדיון שקדושתן על פדיונו הן יצאין לחולין אבל בכור לא דמתיר בה לא דמתיר בה לא: ולית ליה לר"א בר"ש כל פסולי המוקדשין נמכרין

שיטה מקובצת

א) הושעיא. (מנחות דף ס ע"ב): ב) מיבעיא. ל"א ר"ל אבודה בשעת הפרשה רועה שתי חטאות לאחריות לא כ"ש: ג) דר"ש והא אמר ר"ש: ד) אבל באחריות לא. ל"א עד כאן לא קאמר רבי אלא שנמצא בשעת הפרשה דמתה אבל שתי חטאות לאחריות לא: ה) מוכרה ויביא בדמיה אחרת. ר"א בר"ש כו' אמר לאו אפילו לרבי: ו) בחטת. ל"א הא הכא דליכא למימר מצוה בראשון דראשונה בעלת מום היא וקתני חטאת אלמא קדושת דמים נדחית מאי לאו אפילו רבי סבר לה כה. לא. ר' אליעזר בר' שמעון סבר לה כאבוה תנן. כ"ש הוא מהוקר וזה התנן הוא קודם תנן דלעיל וכן ניכרת הראב"ן ז"ל: ז) חטאת הצבור מתה. ס"ה דמה"ר לשון זה פשוט ל"א כרבי ס"ל והר"מ: ח) דיחיד מתה. תוס' אחרות: ואידך הוי ליה לאחריות ומה' יוחנן דאמר כשני שבוזג ראשון ואי אמר דראשון נראה בשעת הפרשה ושוב נדחה הלכך הוי דיחיד יותר כפפרש שתי חטאות דבתחלת הפרשתו הוי יודע שאחד בהן יתחה. תוס' אחרות: ואידך הוי ליה לאחריות. ולירון ואע"ג דלעיל פריך מינה לר' אבא ומרמי לה לפפרש לאחריות. הרי והכא פדמי לפפרש לאחריות מצינו למימר שהמקשה סבר דכיון דכשהפרש ידע שלא יתכפר בראשון הוה ליה כפפרש לאחריות. הרי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com